

TORONYIRÁNY

XX. 26.

2026. június 28.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 13. vasárnap

Június 29. Szent Péter és Szent Pál
apostolok

Július 2. Szűz Mária látogatása Erzsébetnél
(Sarlós Boldogasszony)

Július 3. Szent Tamás apostol

A keresztény embernek is, ha Krisztust követi, vállalnia kell a vándor-élet, az „átmeneti” élet problémáit és viszontagságait.

Jézus elsőnek az otthontalanságot említi: „Az Emberfiának nincs hová fejét lehajtania.” Kicsit általánosabban a Krisztus-követőkre vonatkoztatva így is meg lehetne fogalmazni, ahogyan már az első századok keresztényei fogalmazták: Nincs itt maradandó lakásunk a földön.

Másodiknak Jézus jellemzésében az Isten országára való beállítottság szerepel. A keresztény mindig az isteni jövő felé nézzen, az épülő Isten országának a munkájával foglalkozzék, ezt tartsa mindennél fontosabbnak. Ez természetesen nincs ellentétben a földi munka értékelésével és szempontjaival, hanem új, nagyobb távlatot ad ennek.

Harmadiknak említi Jézus a teljes szív odaadását, a nosztalgia és a „ne nézzen hátrafelé” problémáját. Ezek jórészt érzelmi nehézségek a Krisztus-követésben. De nem kétséges, hogy az egész vándori életstílus hangoztatásában Jézus radikális követelményekkel lép fel követőivel szemben. A gyakorlat pedig azt mutatja, hogy legtöbbször egy-egy eszmény megvalósítása az érzelmi tényezőkön múlik. Azon, hogy az ember visszavágyik a régihez, a megszokotthoz, minden isteni ígéret ellenére is, ahogyan a zsidók vándorlásuk közben visszakívánták a rabságban élvezett, egyiptomi húsfazekakat.

Röviden és világosan fogalmazva: Jézus azt kívánja, hogy helyezzük egész életünket az evangéliumra! Véglegesen és visszavonhatatlanul. Sajnos, emberi gyöngeségünk miatt ezt az elszánást – esetleg többször is – meg kell ismételnünk életünkben. Ha kell, tegyük meg most is!

Csanád Béla

A szentmise olvasmányai

- 2Kír 4,8-11.14-16a** Isten megjutalmaz egy pogány asszonyt, amiért az segítséget nyújtott Elizeus prófétának.
- 2. Róm 6,3-4.8-11** Ha Krisztussal meghaltunk a keresztségben, akkor részesei leszünk az ő feltámadásának is.
- 3. Mt 10,37-42** Aki megtalálja életét, elveszíti azt, de aki értem elveszíti életét, megtalálja azt.

Jézus követésének feltételei

Jézus többször kijelenti, hogy ő hozza az igazi békét, amit a világ nem adhat (Jn 14,27). Ha arra gondolunk, hogy a béke „a rend nyugalma” (Ágoston), akkor annak sok összetevője van. A rend nyugalmanak először bennünk kell kialakulnia. Az Isten előtti hódolatban és a szeretetben el kell csitulni a rendetlen kívánságoknak, a nyugtalanságnak és a mértéktelen vágyaknak, meg kell szerezni a türelem, a megbocsátás, az áldozatkészség és a nagylelkűség erényét, s végül, bízni kell az Atya gondviselésében. Jézus ezt a békét ígéri. De a külső környezet nem ezt a békét lehel. Jézus konkrétan arra céloz, hogy a zsidó vallási társadalomban megvan a hagyományos vallásosság és értékrend. A szellemi vezetők e fölött örködnek a törvény magyarázatával. Ő viszont más értékrendet hirdet: egyetemes isteni és emberi értékeket. Ezért már ő maga szembekerült a farizeusok és az írástudók féltékenységével, nacionalizmusával és kicsinyeskedésével. Ez a feszültség és megosztás folytatódni fog akkor is, amikor majd az apostolok hirdetik az evangéliumot. A hagyományos zsidó vallásosság és az evangéliumi vallásosság között be kellett következni a szakadást. Jn 9,22 már hivatkozik arra, hogy akik Jézust megvallották mint messiást, azokat a zsidók kizárták a zsinagógából. Ilyen értelemben jelentkezhettek a megosztás a családokban is. Hasonló volt a helyzet a pogány környezetben is. A hagyományok ott is nyomást gyakoroltak az emberekre, s aki a nemzeti érdekek tekintett vallási magatartás alól kivonta magát, azt könnyen árulónak tekintették. Ilyen körülmények között az egyéni meggyőződés követése sehol sem könnyű. Amikor azonban a teljes igazságról és az örök üdvösségről van szó, akkor a lelkiismereti szabadság és az igazság megvallása megelőz minden kötelességet. A következő szakasz arra hívja fel a figyelmet, hogy az evangélium követése bátorságot követel és készséget arra, hogy az ember tudjon lemondani a földi javokról is. Ha az evangélium követése megosztást idéz elő, akkor is az evangélium, illetve Isten országa és az üdvösség mellett kell dönteni. A Máté féle „jobb szereti” kifejezés helyett Lukács azt írja: „aki nem gyűlöli”. Ő az eredetibb, mert közelebb áll az arámhoz. Az arám nyelv ugyanis szegény árnyalatokban, s így a gyűlölni azt is jelenti, hogy kevésbé szeretni. Lukács szó szerint adja vissza Jézus mondását, Máté értelem szerint. Természetes azonban, hogy a hívő embernek az ilyen megosztást és világnézeti szembenállást is a keresztény szeretet és okosság szabályai szerint kell megoldani. Az igazság követése ne legyen kihívó, hanem inkább tükrözze azt az emberi többletet, amit az igazság birtoklásával kaptunk.

Azután arra is kell gondolni, hogy a hit kegyelmi adomány. Hálásnak kell lenni, ha megkaptuk, de másokat nem marasztalhatunk el. Arra azonban alig számíthatunk, hogy az ilyen feszültségeket maradék nélkül meg tudjuk oldani, s ezért tudni kell vállalni az evangéliummal járó áldozatot. A következő mondás már ezt fejezi ki. A kereszttel szerepel először Máténál. Krisztus követése esetleg többet is kíván, mint elszakadást a földi kötelekektől. Az apostoli igehirdetés a teljes és odaadó követést már azzal foglalta képbe, hogy fel kell tudni venni az ő kereszttjét. Az evangélium örömhír, és az üdvösség ígéretét hozza, s minden hívó így fogadja azt el, nem pedig úgy, mint nekikeseredett vállalkozást. Attól tehát óvakodnunk kell, hogy a hit melletti döntést sötét színekbe állítsuk be. Inkább arról van itt szó, hogy akkor sem szabad visszariadni és akkor is ki kell tartani, ha a követés áldozatba kerül. Akkor is van vigasztalás: éppen az, hogy Krisztus kereszttjét vettük magunkra. Annak hordozása pedig érték, hiszen része a megváltás megvalósulásának. Ha pedig az ő kereszttjét vesszük magunkra, akkor erőt ad annak hordozására is. A 39. vers adja a legerősebb figyelmeztetést a hit mellett való döntéshez: aki megtalálja, azaz mindenképpen menteni akarja életét, elveszti azt... A mondás formailag úgynevezett „oximoron” = éles elméjű értelmetlenség. A görögben „psziché” áll: aki menteni akarja „lelkét”. A kifejezések mögött azonban a földi és az örök élet szembeállítására keresendő. Aki minden áron menteni akarja földi életét és kitér a döntés, az áldozatvállalás elől, az veszélynek teszi ki örök életét. De aki kész azt kötelesteljesítésben, áldozatvállalásban, sőt vértanúságban is odaadni, az megtalálja az örök életet. Kétségtelen, hogy a történelem folyamán a kereszténység vértanúinak ez volt a végső világossága. Az örökkévalóért érdemes odaadni az ideigvalót, de a múlandóért nem érdemes feláldozni az örökkévalót. A missziós beszéd befejezése dicséri azokat, akik befogadják Jézus tanítványait. Ő maga azonosítja magát tanítványaival. Ezért a tanítványoknak tett szolgálat neki magának szól. A mondás különben szerepel a 18,5-ben is. Ott gyermekekről van szó, itt tanítványokról. De éppen a tanítványokat szólítja fel Jézus, hogy legyenek olyanok, mint a gyermekek (18,1-4). A próféta és az igaz csak Máténál szerepel. Valószínű, hogy az apostoli egyház két csoportját jelöli: a próféta a hithirdető, az igaz pedig az egyszerű hívó. A próféta karizmával rendelkezett (kegyelmi adomány), s az ószövetségi próféták módjára buzdító szavakkal segítette a közösség hitét. Az „igaz” pedig életpéldájával hatott másokra. Ha idevesszük a következő verseket is, akkor még fokozás is van Jézus felsorolásában: a próféta, az igaz és a legkisebb a tanítványok közül. A jutalom az lesz, hogy a befogadó a próféta, az igaz és a tanítvány jutalmában részesül: mintha ő tette volna mindazt, amit a próféta, az igaz vagy a tanítvány véghezvitt. Itt is még a 40. vers elve érvényesül: ha a küldött olyan, mint a küldője, akkor a befogadó is olyan, mint akit befogadott. Az őskeresztények komolyan vették ezt a krisztusi elvet: előszeretettel gyakorolták a vándorapostolokkal szemben a vendégszeretetet, s így részesültek azok érdemeiből Isten színe előtt. Mivel Jézus a vendégszeretetről beszél, a friss vízről (42. v.) szóló mondás is találó ide. Itt Jézus „kicsiknek” nevezi tanítványait (egynek a legkisebbek közül). Mivel délvidéken a víz nagy érték, egyesek éppen az adomány nagy értékét akarják kiemelni. Világos azonban, hogy Jézus a legkisebbnek tett legkisebb szolgálatról beszél: az sem veszi el jutalmát. A 11,1 lezárja a missziós beszédet. Máté többé nem említi az apostolok szétküldését, s nem számol be próbaútjuk eredményéről sem. Ebből látszik, hogy a missziós beszédet az arányosság miatt helyezte ide az evangélium szerkesztésekor. Máté Jézusnak mind az öt beszédét hasonló mondattal fejezi be: a „befejezni” ige is szerepel benne. Jelzi, hogy Jézus ezután is tovább tanított és hirdette az ígét. A tanítást különben Máté két külön igével jelzi, mint ahogy arról már beszéltünk (vö. 4,23). Jézus mondásában a szeretet parancsa rejtőzik: nincs külön Isten- és emberszeretet, mert amit a legkisebbnek teszünk, azt Istennek tesszük. A szeretet a legkisebb tettek is felmérhetetlen értéket kölcsönöz. Ez a tudat arra is való, hogy állandóan átsegítsen az élet szürke napjain és meggyőzzön arról, hogy életünket módunkban áll igazi tartalommal kitölteni.

Jakubinyi György

Gyermek, szülő, nevelés (13.)

Mama, mi az a halál?

A halál gondolata

A halál gondolata előtt egy pillanatra mindannyian okosabbak vagyunk, mint azelőtt.

Nem komoly az olyan nevelés, amelyik mindent elmesél arról, hogyan születik a kistestvér, de semmit nem mond el arról, hogy hova megy a nagypapa, amikor meghal.

Borri Greenwald: „A halál gondolatához való hozzászoktatást nagyon korán kell kezdeni, nem kevésbé fontos, mint a szexuális felvilágosítás. Gyermekeink mindent tudnak arról, hogyan kezdődik az élet, meg kell tudniuk azt is, hogyan végződik.”

Francoise Dolto: „Természetesen kell a halálról beszélni a kicsi gyermeknek, ha valaki meghal a családból. Fontos, hogy ne fosszuk meg a gyermeket a halálhírtől... Ha nem mondjuk meg neki, akkor úgy bánunk vele, mint a macskával vagy a kutyával: kizárjuk őt a beszélgető emberek közösségéből.”

Egy nyitott kérdés

Jó-e ha a gyermek halott embert lát? Vannak felnőttek, akik évtizedek múltán is szörnyülködve mesélik, hogy gyermekkorukban kényszerítették őket, hogy megcsókoljanak egy halottat, megsimogassák a kezét, ott legyenek mellette. Mások hasonló élménye épp ellentétes előjelű: az a lehetőség, hogy láthatták még egyszer, utoljára a holtat, hogy elköszönhettek tőle, segített nekik abban, hogy felfogják és elfogadják, hogy nincs többé.

Hogyan viselkedjünk ebben a kérdésben? Marliene Leist pszichoterapeuta véleménye: „Soha nem szabad olyasmire kényszeríteni a gyermeket, amit ő nem akar. Meg kell adnunk neki a lehetőséget, hogy úgy viselkedjen, ahogy akar. Nagyon sok, előre felmérhetetlen dologtól függ, hogy a gyermek hogyan élné meg a találkozást egy halott emberrel... Semmiképpen se keltsünk félelmet a gyermekben. (Ha a halott külalakja eltorzul, akkor ne hagyjuk, hogy elköszönjön tőle.)

A három lakás

Hogyan beszéljünk gyermeknek a halálról problémák nélkül?

Volt egyszer egy ember, aki olyan kicsi volt, mint egy gombostűnek a hegye. Sőt, még annál is kisebb. Kicsike volt, de nagyon-nagyon szeretett volna megnőni!

Gondold csak el: két héttel azután, hogy elkezdődött az élete, már 125-ször nagyobb volt, mint az első pillanatban. Hihetetlen! És mégis igaz.

Az emberke egy olyan lakásban lakott, ami direkt neki készült. Furcsa lakás volt ez: járkált a városban ide-oda, szaladgált is, lehajolt a földre, éjszaka aztán lefeküdt, reggel pedig fölkel.

Ez a lakás szép volt, kellemes volt a hőmérséklete is, csak egy baj volt vele: teljesen sötét volt, mint egy bekötött szájú zsák belseje. Nem lehetett semmit sem látni: se a hangyákat, se a lovakat, se az autókat.

- Most már elég ebből – mondta egy nap, kilenc hónap elteltével az ember – ki akarok menni innen, ki akarok menni...

Elkezdte magát tolni kifelé, nyomakodott, nyomakodott... aztán egyszer csak kint volt!

- Ó, végre szaladgálhatok, játszhatok, fürödhetek, úszhatok... Ez aztán a jó hely! Ez tényleg csodálatos: süt a nap, vannak növények, virágok, esik a hó...

Aztán az ember nyolcvan évig minden reggel kitarja a karját, és felkiáltott: „De szép is ez a föld!”

Örült az életnek és boldog volt.

De egy nap elszomorodott.

Észrevette, hogy a nap lemegy, és eljön az éjszaka; a növényeknek elsárgultak a leveleik és lehullottak; a virágokból szalma lett, a hóból meg sár.

Akkor elkezdett álmodozni egy másik lakásról, ahol mindig zöldek a fák, színesek a virágok, a hó mindig fehér, a nap pedig fényesen ragyog.

Miközben így álmodozott, meghalt.

Mindenki sírt – siratták az embert.

Ő viszont nevetett! Nehéz elhinni, de csak nevetett, nevetett...

Amint meghalt, kitárultak előtte egy ház ajtajai, ahol olyan dolgok voltak, melyeket nem is tudsz elképzelni. Egy jó Atya – az igaz Szeretet – átölelte; egy gyönyörű Anya megcsókolta. Megcsókolta, és kézen fogta: „Gyere velünk játszani! Nézd csak, itt minden új: új a föld, újak a csillagok. Gyere!”

Az ember nem értett semmit az egészségből.

- De hát nem haltam meg?

- Nem, nem – kiabált neki milliónyi hang – élsz, örökké élsz!

Nagyon megörült ennek az ember, elkezdett szaladni a végtelen mezőn, bukfenceket vetett a napsütésben, ami soha nem múlt el, a virágok között, melyek soha nem hervadtak el.

Itt aztán tényleg otthon vagyok – kiabálta – otthon!

Így végződik a három lakás története.

Igaz történet ez: az én történetem és a te történeted.

Mindazoknak az embereknek a története, akik itt járnak a földön, és olykor felnéznek az égre.

Egy csipetnyi vidámságot!

- *Csak a bajnokság*
  - Te mindig csak a bajnokságra gondolsz. Fogadjunk, hogy arra sem emlékszel, mikor volt az esküvőnk!
  - Dehogynem! Amikor a Fradi megverte a Dózsát kettőnullra.
- *Diploma*

Egy idősebb, babakocsit tologató hölgy próbálja nyugtatgatni a kocsiiban síró gyermeket. - Nincs semmi baj, Diploma, ne sírj!

  - Elég furcsa neve van ennek a gyermeknek – szól oda egy járókelő.
  - Beíratam a lányomat az egyetemre, hogy legyen egy diplomája, és tessék, ezt hozta helyette!
- *Ha nagy leszek*
  - Én, ha nagy leszek – mondja Jancsika – több pénzt fogok keresni, mint a papa!
  - Én pedig – válaszolja a kishúga – többet fogok költeni, mint a mama!
- *Aludj, kicsim!*
  - Aludj jól, kicsim – mondja este lefekvéskor az anya a gyermekének. Ha szükséged van valamire éjszaka, csak szólj a mamának. Papa azonnal itt lesz.
- *Kívánság*

Feleség: Drágám, egy olyan helyre szeretnék menni, ahol még soha nem voltam.

Férj: Miért nem mész a konyhába?
- *Nézőpontok*

Gyermek: Kiöntöttem a bort az aszalterítőre.

Az anya: Jesszusom, melyik terítőre?

Az apa: Jesszusom, melyik bort?

(Folyt. köv.)

Vasárnapi jegyzet

Hajó polgáraiként

Róma keresztény vándora, ha a Városba érkezik, legszívesebben Szent Péter és Pál „hajlékát” keresi. Nem börtönt, ősi lakóházat, hanem templomokat – bazilikákat – talál, ahol az idő szinte a semmibe vész, és a mozaikokon az örök Jeruzsálem kapuja tárul, vándorutak végén az ígért reménység beteljesedésének asztala terül.

Rómában Péterrel találkozni ugyanaz, mint azzal a tizenkettővel, akik az Úr körül éltek, tanultak arról a másik valóságról, melyet olyan nehéz fejfel értettek meg. Pál nem volt a tizenkettő között, neki későbbre maradt a rádöbbentő esemény, talán hogy még intenzívebben beszélhessen arról, akit minden tagjában érzett, s levelében máig meglepő tapasztalással, meggyőződéssel hirdetett: „... az üldözésből mindenkinek kijut, aki buzgón akar élni Krisztus Jézusban.” (2Tim.3,12) Sokat szenvedett, folyton átdöfte a túske, amelyről többször beszélt; a testi és a lelki fájdalom teremtett benne harmóniát, s úgy gyújtotta fel a szeretet, hogy kimondhatta, nem akar már semmiről sem tudni, csak a mi Urunkról. Mennyire meggyőző lett számára „a földi élet szomjazása után a felfrissítő beteljesülés”.

Az Ostiába vezető út környékén a „falakon kívüli bazilika” áll, ahol valaha a nemzetek apostolatát eltemették. Sírja fölé Nagy Konstantin emeltette az első templomot. Nehéz történelmi sors jutott a szentélynek, amely 1823-ban leégett. XIII. századi mozaikja maradt meg. Rajta Krisztus látható – középen –, jobbról Péter és András, balról pedig Pál és Lukács. A IX-X. századi ismeretlen himnuszköltő idézheti fel távolközelségben a vérrrel megszentelt Város és a keresztényvilág az apostol-emlékezetét: „... boldog pásztor, Péter... igéd áldozta fel bennünk bűnünk bilincset”; „drága doktor, Pál... vond magaddal lelkeinket ég felé, hol fátyolos hitünk egykor délszínre jut...”

Aki járt hazai tájakon a Császár nevű kis településen, emlékezetébe idézheti Dorffmeister, a neves festő szentély-freskóját, melyen a Szentháromság és a mennybevett Szent Szűz sugárzik, a középső íveken Péter átveszi a mennyország kulcsait, egy újabb freskón Pál a pogányoknak beszél. A szószék hajó alakú: a halász-apostol, s az egyház szétválaszthatatlanságában azt mondja: elszálló-utazó életünket e hajó polgáráként kell az örök révbe vinnünk, a Misztikus Test tagjaiként; egyenként szólít a „fölfedezés” ebben a században is: „Arasd az örök gabonát, mit nem emberi kéz vetett el, / Sújts a sziklára, víz fakad hatalmasan belőle, mint bor, / Töltekezz erejével: / Mert ez a sziget Krisztus... erőd, várad és paradicsomod.”

Hány római mozaikképen csillog az égi Jeruzsálem szimbóluma: a templom, alapjain a két név, akiknek levelei bibliai kenyér, aratás kezdetén is az alázatos imádság, amikor a földeken acél-fényes a gabonaszem. Ilyenkor az utolsó asztalnak szól az áldás –, a mulandóság elháríthatatlan tudatában a folytonos vetés-aratás: Isten „nem pusztulásra ítélt, hanem elpusztíthatatlan magból születtek újjá. Mert az ember olyan, mint a fű, a dicsősége, mint a rét virága. Elhervad a fű, s lehull a virága, / de az Úr szava örökre megmarad.”

Bilincsen sem mondhatott mást a Szikla – Petrus, nem írhatott volna különbet az Oppius dombon megfordulóknak sem, akik jobbra a Mózes-szobor titokzatos fényeiért keresik fel a bilincsbet vert Szent Péter-templomot, amelyről még az V. században a korábbi templom a két apostolról tanúskodott, s arról, hogy lehetett még korábbi emlékhelye itt Péternek és Pálnak. Róma folytonosságának tanúi kövekként állnak össze, egy-egy felirat, falmaradvány, képtörredék, néhány kusza betű: századok lélek-krónikái, amelyekben ott vannak a császári, uralkodói házak, az imperátorok türelme és türelmetlenségei, végül a belenyugvás-elfogadás, hogy valaki érkezett a kiégett világnak, akivel kezdődik az aranykor.

A keresztény a két apostolfejedelem sorsán át is tudhatja, milyen korról lehet majd beszélni utánuk, s míg vissza nem tér a Király, csupán váltakozó a szerencsekerék, sokszor még a királyságvárásba is bele lehet fáradni, „feladni” az első reménységet, amely az első, Péter-vezette közösségben jelen volt azzal, hogy úgy tudták: egy kis idő és újra eljön Ő...

hírek ..... információk

A szeged-felsővárosi Szent Miklós Plébánia közössége szeretettel vár minden érdeklődőt „A Kolostor Hangjai” zenei hónap során következő eseményére, melyre ma este fél nyolckor a kolostorkertben kerül sor. Az est során a Royal Vonósnygyes ad koncertet. Június 30-án, kedden 19 óra 30 perckor szintén a kolostorkertben Sóti Erika és Bagdi Zoltán opera estje lesz, zongorán közreműködik Kerényi Mariann.

Július 1-jén, szerdán 19 órától József Kotowicz lengyel orgonaművész ad hangversenyt a Dómban. A koncert műsora és a sorozat további koncertjeinek időpontja a domorgona.hu honlapon tekinthető meg. Minden érdeklődőt szeretettel várnak a szervezők.

A CsaládKözPont lelki programot szervez lányoknak, asszonyoknak Sarlós Boldogasszony napján, július 2-án, csütörtökön 18 órától Szegeden a Katolikus Házban. Az est témája: Honnan van az erőforrásunk, bátorságunk a nehéz helyzetekhez? Jelentkezni június 30-ig lehet a pasztoralis.hu honlapon.

Az újszegedi Árpád-házi Szent Erzsébet Plébánia nyáresti kulturális programsorozatának következő előadására július 2-án, csütörtökön 19 órakor kerül sor a plébánia nagytermében. Az est témája: „Miről tanítanak a végrendeletek”. Az előadást Homoki-Nagy Mária egyetemi tanár tartja.

A Dómkerti Zenés Esték programsorozat következő előadására július 2-án, csütörtökön 20 órakor kerül sor a Gál Ferenc Egyetem udvarán (Dóm tér 6., bejárat az Apáthy utca felől). A SETREN FESZT 26 nyitókoncertjén a harsonáé lesz a főszerep: a SzEged TRombone ENsemble, valamint Jeffrey Kant és Rommert Groenhof lép közönség elé. A műsorban Beethoven, Gabrieli és Fischer művei mellett John Williams Star Wars-zenéi, Astor Piazzolla kompozíciói, valamint a Queen Bohemian Rhapsody című dala is elhangzik. A koncert művészeti vezetője Gyivicsán György. Jegyek válthatók a Filharmónia Magyarország szegedi irodájában (Klauzál tér 7.), a Ticket Express jegyirodáiban, valamint a Jegymester oldalán. A belépőjegy ára 5.900 forint.

Minden esztendőben Szent Péter és Pál apostolok ünnepét követő vasárnapon, ebben az évben július 5-én, minden katolikus templomban a szentmiséken úgynevezett Péter-fillérek gyűjtenek. A perselyadományokat az Apostoli Szentszék karitatív tevékenységének, illetve az egész világegyházat szolgáló intézményeinek megsegítésére továbbítják.

A Szegedi Dóm Látogatóközpont 2026-ban is szeretne alkalmat biztosítani az érdeklődőknek, hogy szakszerű tárlatvezetésen ismerhessék meg a magyar kultúra és oktatás egyik legnagyobb alakjának, Klebelsberg Kunónak az örökségét. A jubileumi kiállítással kapcsolatos következő séta időpontja július 9., csütörtök 17 óra. A program ingyenes, de regisztrációhoz kötött. Információ és regisztráció a Látogatóközpontban, vagy telefonon a +36/20-220-72227-es telefonszámon, vagy e-mailen a domlatogatokozpont@gmail.com e-mail címre írt levélben.

Július 9-én, csütörtökön 18 órakor negyedik alkalommal kerül megrendezésre a Szeged Helytörténeti Kviz, melynek helyszíne a Szegedi Dóm Látogatóközpont (Dóm tér 16.). 2-6 fős csapatok jelentkezését várják személyesen a Látogatóközpontban, a domlatogatokozpont@gmail.com e-mail címen, vagy a +36-20/385-5061-es telefonszámon. Szeretettel várnak minden érdeklődőt a szervezők.

A Szegedi Keresztény Roma Szakkollégium és a Szegedi Dóm Látogatóközpont közös szervezésében megvalósuló „Barna hajnalok – Szentandrassy István festőművész vándorkiállítás” című tárlat augusztus 30-ig díjtalanul megtekinthető a Látogatóközpontban. Szentandrassy István a kortárs magyar roma képzőművészet kiemelkedő alakja, Kossuth-díjas festőművész volt. Műveiben a roma kultúra, az emberi sorsok, valamint a spiritualitás és a hit kérdései egyaránt hangsúlyosan jelennek meg.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
 Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
 Cserny Szilvia, Karsai Örs,
 † Tóth Sándor
 Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.